

blive det forelagt; man udtalte da det Haab, at en saadan Plan ikke vilde medføre, at de ved Anordn. af 28de Mai 1831 og Forordn. af 15de Mai 1834 indstiftede Provindstalskænder for Slesvig gjenoprettedes, at nogen administrativ eller juridicel Forbindelse imellem Slesvig og det tydske Forbundsland Holsteen bibeholdtes, eller at Fuldbyrnelsen af den af H. S. Majestæt Kongen lovede og i Grundloven forbeholdte constitutionelle Forbindelse mellem Danmark og Slesvig opgaves. Man sammenligne nu Planen, saaledes som den foreligger i den kongelige Kundgjørelse, eller rettere det Grundrids til en Plan, der findes i den kongelige Kundgjørelse, med det Haab, som til hiin Tid blev udtalt, og det er da vel med Rette, at vi sige, at Haabet er skuffet; men Meddelelser om skuffede Forhaabninger høre til de smertelige. — Adressen indlader sig, som sagt, ikke paa en egentlig Bedømmelse af den kongelige Kundgjørelses Indhold, og endnu mindre er der Tale om i Adressen at stille noget Andragende om, at en anden Plan end den, hvortil Grundridset i den kongelige Kundgjørelse er givet, herefter skal følges; man tager Planen, saaledes som den i den kongelige Kundgjørelse foreligger, som noget Givet; man erkjender, at et Skridt er gjort, om end et Skridt, som ikke er retfærdiggjort, saa dog et Skridt, som man ikke arter kan gaae tilbage (Stemmer: Jo!). Man erkjender i alt Fald Muligheden af, at det ikke kan gøres ugjort, hvad der eengang er skeet, — man tager Nutiden, Fortiden, saaledes som de foreligger, og man vender sig alene til Fremtiden; man siger ikke, at ifølge den Plan, som den kongelige Kundgjørelse bebuder, Danmarks selvstændige Stilling ligeover for Tydskland vil blive tilintetgjort, man siger ikke, at Iværksættelsen af Planen vil medføre, at Grundloven vil tabe sin Betydning. Man siger kun, at Fuldbyrnelsen af Planen kan medføre disse Farer, og som Garantie imod disse Farer, for at undgaae de Farer, som Fremtiden kan bringe, søger man hen til personlige Garantier, og det i den Overbeviisning, at det her fremfor Alt kommer an paa Ledningen og Styrelsen af Regjeringen, paa de styrende Mænd, paa den Villie og Dygtighed,

hvormed Planen gennemføres; man henviser til et personligt Tillidsforhold, og, idet man henviser til dette, udtaler man tillige Overbeviisningen om, at det Tillidsforhold, som man kunde ønske, for Dieblisset ikke eksisterer imellem Landets Repræsentanter og det nærværende Ministerium. — Det Spørgsmaal, som altsaa bliver at bevare, det er, om den Slutning, hvortil vi i Adressen ere komne, nemlig til en Henviisning til det personlige Tillidsforhold og til en Udtalelse af, at dette personlige Tillidsforhold ikke eksisterer, er rigtig. Jeg skal til Besvarelse af dette Spørgsmaal atter tillade mig at gaae tilbage til den under 1ste Decbr. f. A. vedtagne Dagsorden. Man udtalte sig da i Forhaabningerne om den Plan, man imødesaae; nu foreligger denne Plan. — Det blev blandt Andet udtalt, at man haabede, at Ordningen af Forholdet mellem Monarchiets forskjellige Dele ikke vilde medføre Gjenoprettelsen af de gamle Provindstalskænder i Slesvig. I den Kongelige Kundgjørelse staae Provindstalskænderne lyslevende for os. Jeg skal ikke her optage Striden om, hvorvidt Provindstalskænder Institutionen igennem Dyrøret har tilintetgjort sig selv; om det nemlig ikkun er Indviiderne, som deeltog i Dyrøret, der derved have udelukket sig fra at tage Sæde i Provindstalskænderne, eller om Institutionen selv derved er bleven tilintetgjort; — thi om Et forekommer det mig dog, at man maa være enig, idetmindste har jeg ikke hørt det Modsatte paa staae, og jeg tør derfor antage, at der herom er Enighed, derom nemlig, at Kongen i alle Tilfælde havde fuld Ret til at ophæve Provindstalskænderne, og Striden bliver selvsagt i Virkeligheden nærmest kun en Ordstrid. Vare Provindstalskænderne alt tidligere tilintetgjorte, behøvedes der ingen Ophævelse; vare de derimod ikke tilintetgjorte, maatte Institutionen erkjendes endnu for bestaaende, da maatte der en udtrykkelig Tilkendegivelse om, at de vare ophævede, og en saadan udtrykkelig Tilkendegivelse er derfor det, der i alt Fald kunde have været givet. Vel veed jeg, at der i Provindstalskænderanordningen siges, at Provindstalskændernes Raad og Betænkning skal indhentes om Love af en vis Bessaffenhed, — det er en moralisk Forpligtelse, som Kongen